

tøren, naar der er Fare herfor, kan ty til Ministeren og forelægge ham den Sag, ved hvis Behandling i Direktionen han er kommen i Mindretal. Dette vil imidlertid atter sige, at Ansvaret i sidste Instans bliver kastet over paa Ministeren, og den her foreslaaede Ordning vil derfor, naar den sammenholdes med, hvad der hidtil har været gældende ved Statsbanernes Ledelse, medføre, at Ministeren i noget større Omfang end hidtil kan komme til at gribe direkte ind i Statsbanernes Administration. Jeg er ikke sikker paa, at dette i og for sig er heldigt. Thi det siger sig selv, at med de skiftende Ministre, som ikke udnævnes til deres Stilling efter deres særlige Kendskab til Jernbaneforhold, vil det ikke kunne undgaas, at der kan komme nogen Usikkerhed og nogen Skiften fra Minister til Minister i Henseende til de Synsmaader, hvorefter Statsbaneadministrationen skal ledes. Men paa den anden Side er jeg ogsaa paa det rene med, at det vil ligge i Ministerens Haand at gøre Generaldirektørens Stilling saa stærk, at han i Virkeligheden vil være i Stand til med fornøden fuld Myndighed at lede hele dette store Maskineri. Jeg har derfor ikke næret Betænkelighed ved at foreslaa den Ordning, som tilsigtes ved Ændringsforslag Nr. 1, og jeg tror, at den øverste Ledelse ogsaa i den saaledes ændrede Sikkelse vil komme til at virke fyldestgørende. — Af andre Spørgsmaal vedrørende Af-snittet om Organisationen skal jeg nævne Ændringsforlaget Nr. 3, som gaar ud paa, at kongelig Udnævnelse skal gives ikke blot til 1ste og 2den Lønningsklasse, men ogsaa til de 3 næste, altsaa fra 1ste til 5te Lønningsklasse. Jeg har ikke fundet Anledning til at modsætte mig dette Forslag, endskønt jeg i og for sig anser det for at være lidet velbegrundet. Det Motiv, der bliver fremført til Grund for det, er væsentlig det, at Jernbaneetaten føler sig ligesom sat i en ringere Rangklasse, naar der i den findes forholdsvis færre Embedsmænd, som have kongelig Udnævnelse, end Tilfældet er i andre Etater, f. Eks. i Postvæsenet eller Toldvæsenet. Dette blotte Honnørspørgsmaal synes mig ikke at kunne tillægges synderlig Betydning, men paa den anden Side finder jeg heller ikke, at de Ulemper, der kunne opstaa ved at forlade den i saa Henseende hidtil gældende Praksis, ere synderlig store. Jeg har derfor ikke fundet Anledning til at modsætte mig denne Bestemmelse. Men jeg maa dog tage Forbehold med Hensyn til dens Virkninger. Det er og maa være en be-

stemt Forudsætning, at den kongelige Udnævnelse ikke skal have nogen som helst Betydning med Hensyn til de paagældendes Rettigheder og Pligter. Udnævnelsen til kongelig Embedsmand har jo som Regel, naar der ikke er fastsat andet, en bestemt Virkning med Hensyn til Pensionsretten; det skal ikke være Tilfældet her. I det her foreliggende Lovforslag er der fastsat særlige Bestemmelser for Statsbanernes Funktionærers og Embedsmænds Pensionsrettigheder, og den kongelige Udnævnelse vil ikke medføre nogen Forandring heri. Heller ikke skal den kongelige Udnævnelse medføre nogen Indskrænkning i Henseende til Administrationens Ret til frit at kunne forflytte en Embedsmand. Ifølge Grundlovens § 17 er Forholdet ellers det, at naar en Embedsmand bliver forflyttet mod sin Villie, har han Ret til at forlange Afsked med Pension. Saaledes kan Forholdet ikke være her. Den Ret, som Administrationen hidtil har haft til at kunne sætte Statsbanernes Funktionærer til Tjeneste, være sig det ene eller det andet Sted, maa ikke indskrænkes. For at der ikke skal være nogen som helst Tvivl i saa Henseende, forbeholder jeg mig at stille Ændringsforslag til 3die Behandling, som gaar ud paa at klargøre disse Forhold. — Jeg kommer derefter til Ændringsforslagene under Nr. 6 og 7, som fastsætte kategoriske Bestemmelser, der gaa ud paa at indskrænke Statsbanernes Embedsmænds og Funktionærers Adgang til at kunne paatage sig Arbejde, der ligger uden for deres Tjenestegerning. En Paragraf med dette Formaal findes i Regeringens Forslag ganske i Overensstemmelse med, hvad der var foreslaaet af Jernbanekommissionen. Det ærede Udvalg har imidlertid ment at burde skærpe disse Bestemmelser end yderligere. Jeg er tilbøjelig til at tro, at saaledes som Paragraffen nu er kommen til at se ud, vil den blive alt for drakonisk: Den vil kunne forstaaes saaledes, at det forbydes enhver, der har Ansættelse ved Statsbanerne, overhovedet at kunne beskæftige sig med noget som helst andet, og det kan ikke være Hensigten. Meningen maa være den, at de under Statsbanerne ansatte, til Dels slet ikke, til Dels kun med Ministerens Samtykke skulle kunne paatage sig saadant Arbejde, som kan komme til at gribe mindre heldigt ind i deres Embedsvirksomhed. Men det kan ikke have været Tanken, at de under Statsbanerne ansatte skulle være fuldstændig afskaarne fra at kunne beskæftige sig med